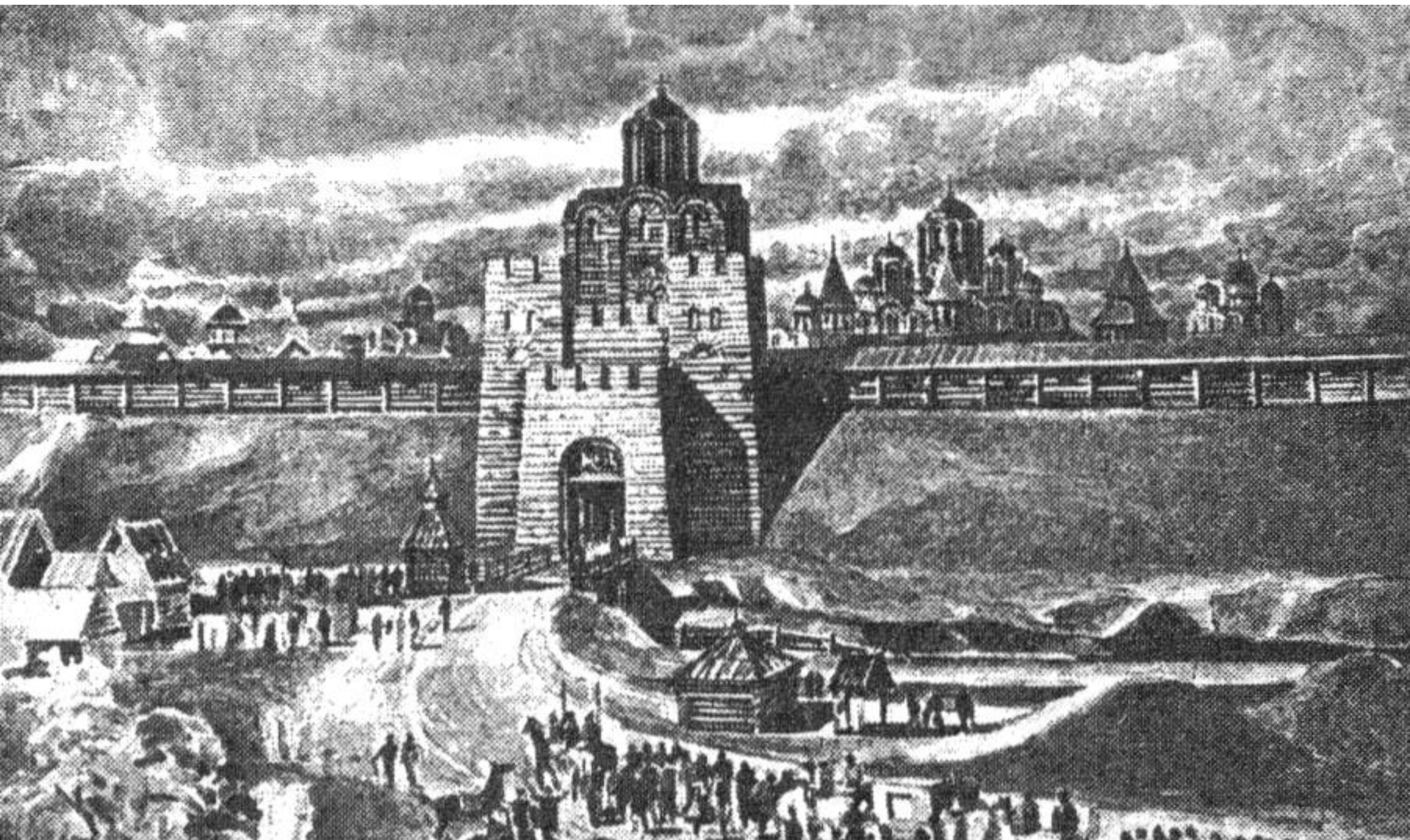
Історія в ілюстраціях

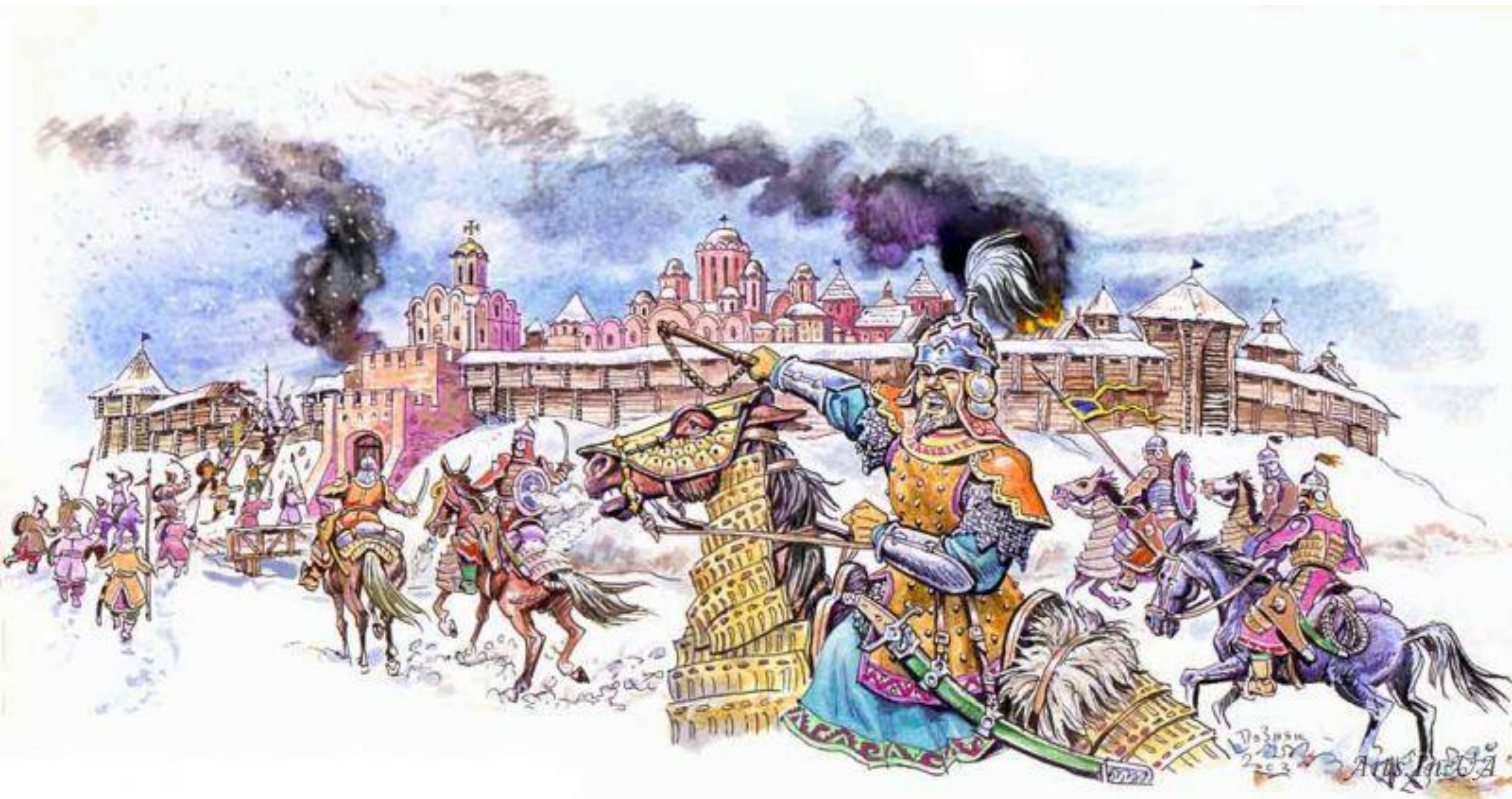
Довкола оперного театру

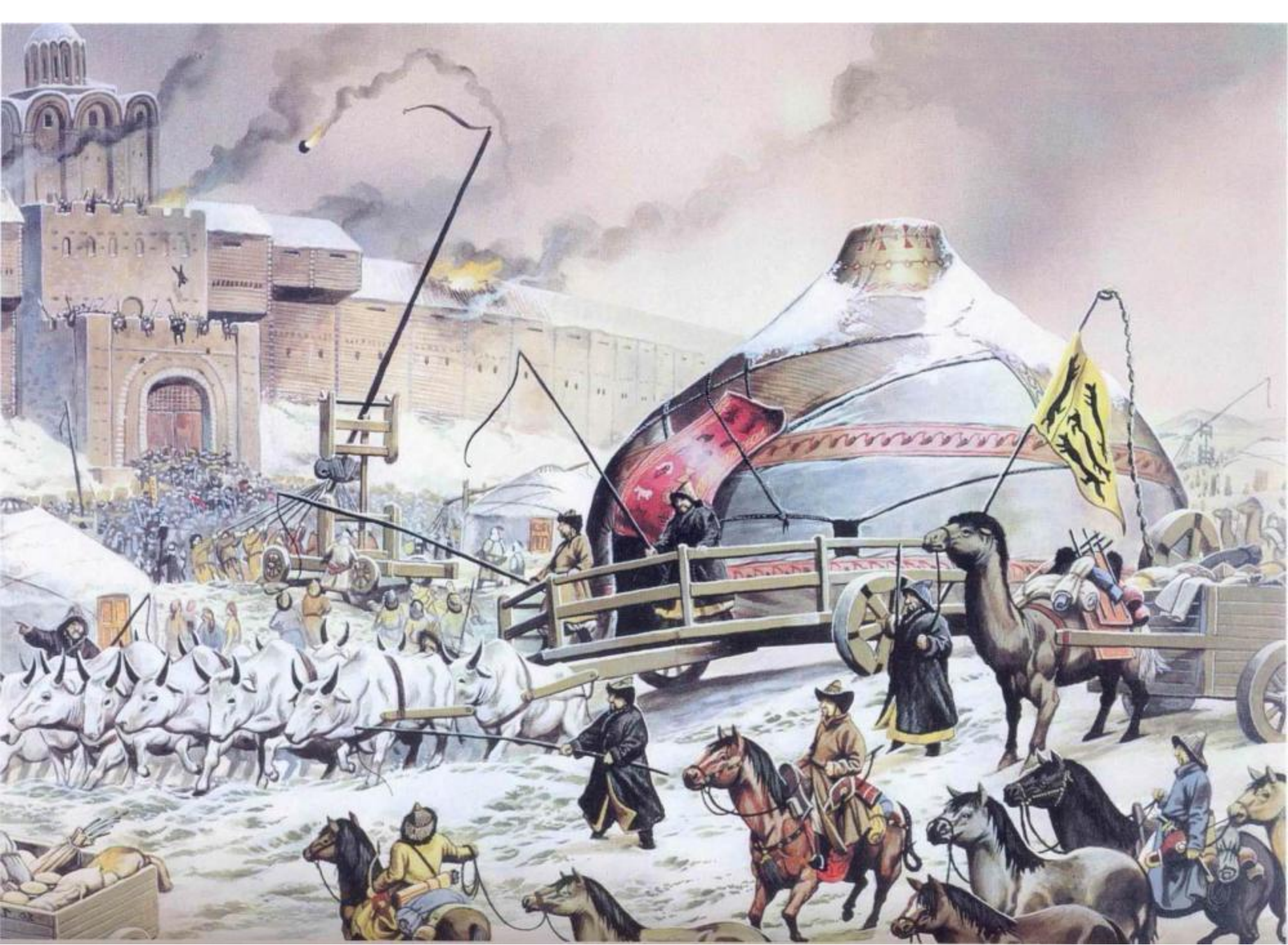
Фотоальбом з колекцій києвознавців
Михайла Кальницького, Василя Галайби,
Олександра Возницького, Артема Гусинського,
з сайтів ***photohistory.kiev.ua, grad.kiev.ua,***
interesniy-kiev.livejournal.com,
archunion.com.ua

В XI-XIII століттях від княжого Верхнього міста від Золотих воріт починався шлях на південь, на град Василів, що символізувало зв'язок Русі з тодішньою наддержавою Візантією.

Реконструкція Є. Корж

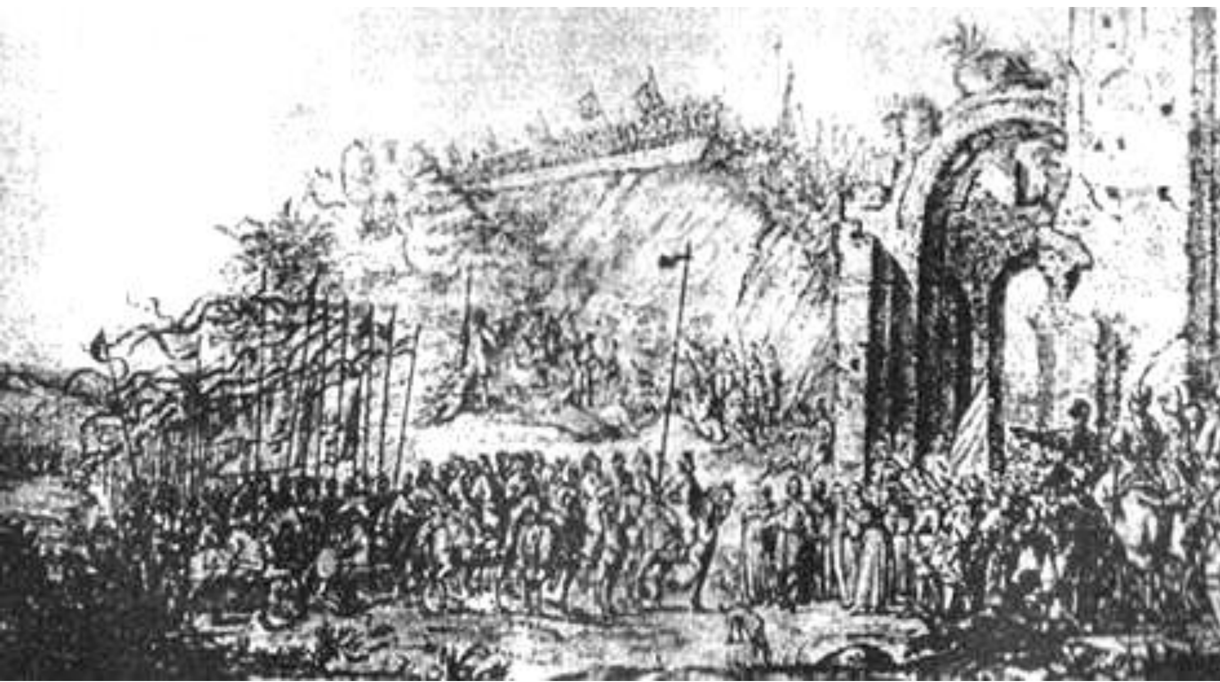

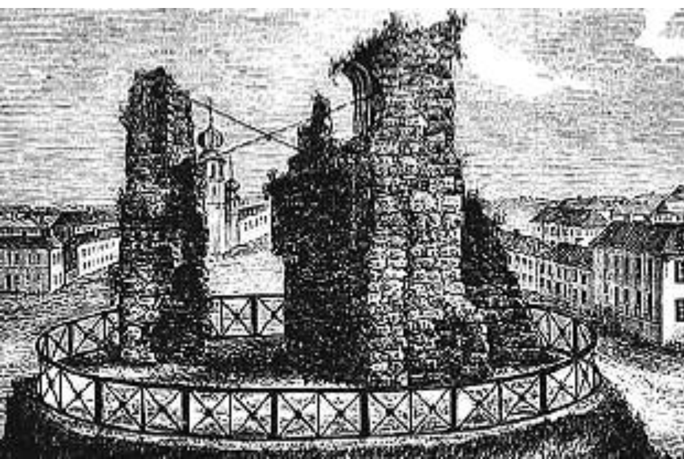
Рисунки Абрахама ван Вестерфельда, 1651

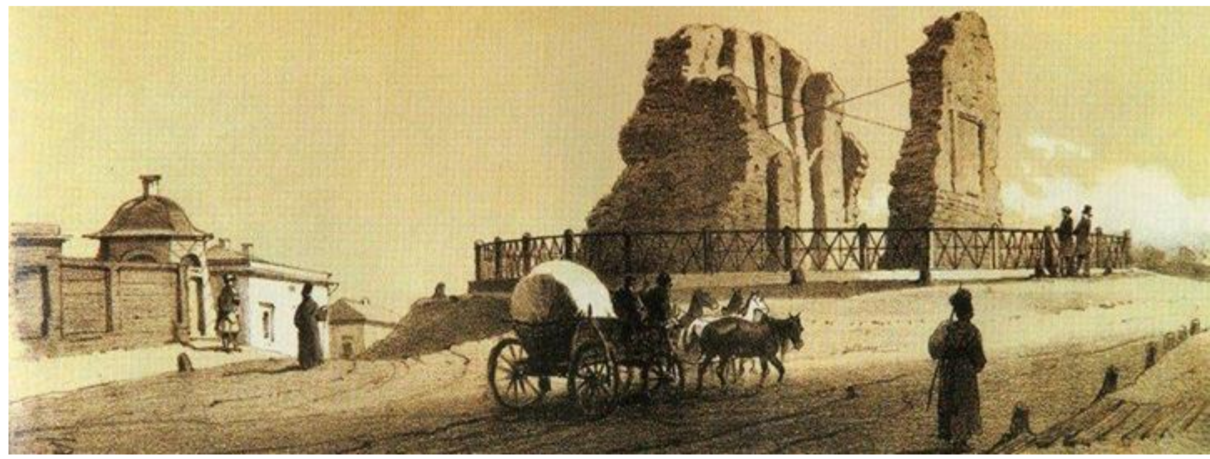

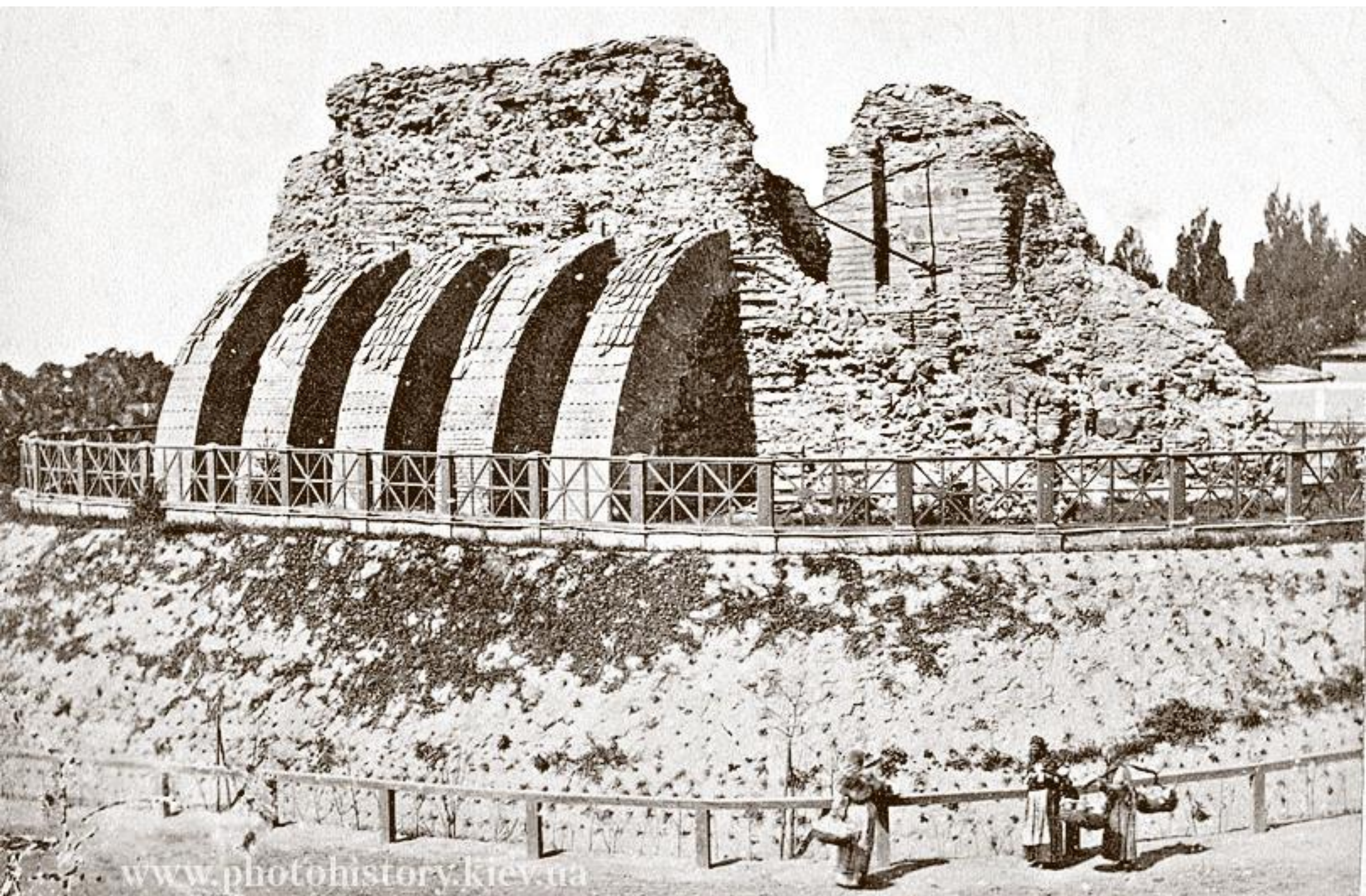

Тарас Шевченко. Золоті ворота

Золоті ворота. Літографія В. Тімма, 1851 р.

В 1832 г. остатки ворот раскопаны Кондратием Лохвицким. В 1837 г. архитектор Ф. Мехович укрепил их железными перекладинами, тогда же сами ворота и территория вокруг них были упорядочены, а позже обнесены изгородью. Фото 1870-х годов. В открытом виде Золотые ворота простояли около 150 лет

Георгиевский собор был построен в 1021–53 гг. в честь Святого Георгия – небесного покровителя Ярослава Мудрого. В XVII в. на месте его руин возвели небольшую деревянную церковь. Новый Георгиевский собор был поставлен в 1744–52 гг., при участии немецких наёмников-рыцарей, откуда и произошло название улицы Рейтарской. Храм был богато украшен мозаикой и фресками.

В 1744 р. імператриця Єлизавета Петрівна, прибувши до Києва на богомілля, брала участь в закладці як славетної Андріївської церкви, так і Георгіївської, на древніх фундаментах. 1816-го року тут було поховано Костянтиноса Інсіланті – видатного діяча грецького національно-визвольного руху, колишнього господаря (правителя) Молдови та Валахії. Нині його надгробок встановлено на території Києво-Печерської Лаври.

В 1884 (по другим данным в 1907) году, по проекту епархиального архитектора Владимира Николаева, храм был перестроен в стиле неоклассицизма: остался трехчастным, но внешнее убранство было выполнено в неорусском и неовизантийском стилях.

Університет святого Володимира споруджено у 1830-ті роки за проектом Вікентія Беретті на заміському пустирі. Малюнок Тараса Шевченка

Вот так выглядело начало Бибиковского бульвара за торговой Бессарабской площадью на рубеже 1860–70-х годов. Как видим, застройка неказистая, не превышает двух этажей и выглядит особенно скромно на фоне массивного здания Университета (1837-42). Перед ним – громадный пустырь-плац, доходивший до нынешней Пушкинской

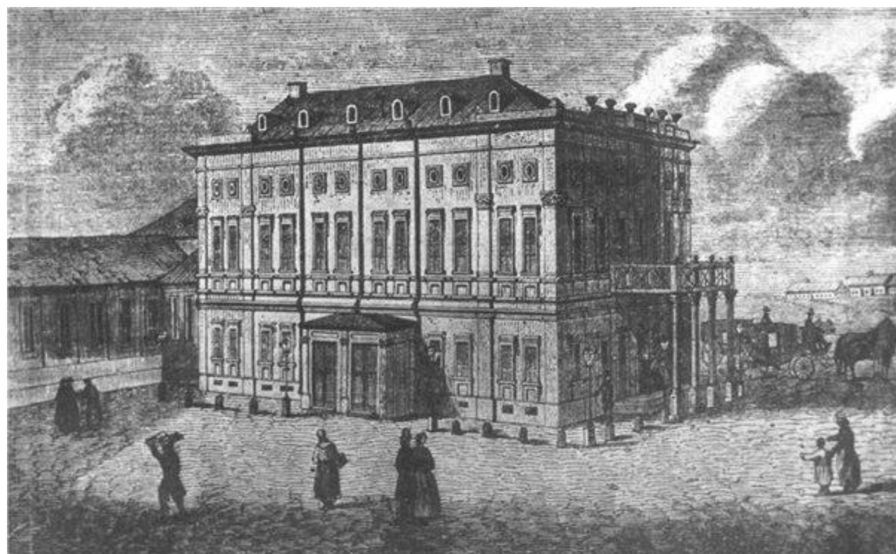

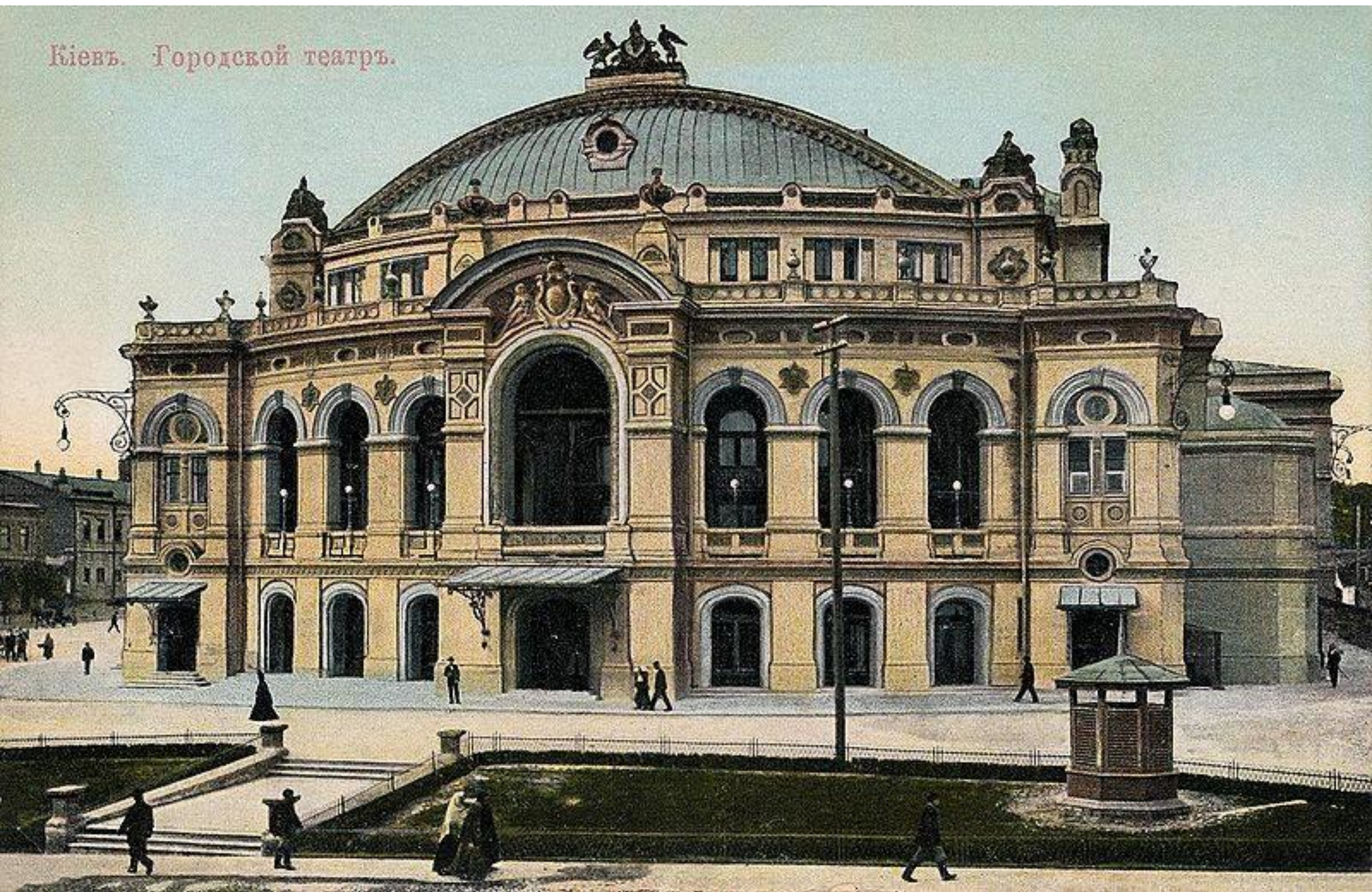

Рисунок 1856 года.
Городской театр, 1885.
Фотография 1890-е годы

ГОРОДСКОЙ ТЕАТРЪ. THÉATRE DE LA VILLE.

Оперный театр построен в 1897–1901 гг. по проекту арх. В. Шретера.

КІЕВСКАГО ГОРОДСКОГО ТЕАТРА

со включеніемъ благотворительнаго сбора и платы за хранен. платья.

Наименованіе мѣстъ.	Обык-нов. Р	К.	Обще-дост. Р	К.	Бене-фис. Р.	К.
Ложи бенуара литерныя А и В.	12	50	8	10	13	50
Нумерныя:						
№№ 2, 3, 4, 5, 6, 9, 10,						
11, 12 и 13. . .	10	10	7	10	11	10
„ 7 и 8	8	—	5	—	9	—
Ложи бель-этажа; литерная А.	15	40	10	—	16	40
Нумерныя:						
№№ 11, 12, 13, 15 и 16						
съ аванлож.	11	35	7	-	12	35
„ 8, 9, 10. 17, 18 и 19						
безъ аванложъ. . . .	10	35	6	—	11	35
„ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7. 20,						
21, 22, 23. 24, 25 и						
26 безъ аванложъ	9	20	4	—	10	20
Ложи 1-го яруса литерн. А и В.	8	50	6	—	9	50
Нумерныя:						
№№ 11. 12, 13, 14, 15 и						
16 съ аванлож. . . .	7	10	5	50	8	10
„ 8, 9, 10, 17, 18 и 19						
безъ аванложъ . . .	6	10	4	50	7	10
„ 1, 2, 3 ,4. 5, 6. 7, 20,						
21. 22, 23, 24. 25 и						
26 безъ аванложъ .	5	—	3	50	6	—

Наименованіе мѣстъ.	Обык-нов. Р.	К	Обще-дост. Р.	К.	Бене-фис. Р.	К.
Ложи 2-го яруса литерн. А и В.	5	—	3	50	6	—
Кресла 1-го ряда	4	50	3	—	5	—
2-го ряда	3	50	2	—	4	—
3 и 4-го ряд.	2	75	1	80	3	25
5, 6 и 7-го ряд. . . .	2	40	1	50	2	90
8, 9 и 10-го ряд. . . .	2	10	1	30	2	60
11, 12 и 13-го ряд. . .	1	80	1	20	2	30
14, 15 и 16-го ряд. . .	1	60	1	10	2	10
17 и 18-го ряд.	1	30	—	90	1	80
Мѣста за креслами 1-го ряда .	1	30	1	—	1	75
2 и 3-го р.	1	—	—	65	1	55
Балконъ бель-этажа 1-го ряда	2	50	2	10	3	—
2 и 3-го р.	2		1	45	2	50
4 и 5-го р.	1	50	1	—	2	—
Балконъ 1-го яруса 1 и 2-го р.	1	55	—	90	2	05
3 и 4-го р.	1	25	-	70	1	75
Балконъ 2-го яруса 1-го ряда	1	—	—	70	1	25
2-го ряда	—	90	—	60	1	10
3 и 4-го р.	—	65	—	47	—	85
5, 6 и 7-го р	—	55	—	42	—	75
Галлерея 1-го ряда	—	70	—	55	—	80
2, 3, 4, 5 и 6-го ряд.	—	47	—	32	—	60
Остальныхъ рядовъ	—	32	—	22	—	42

Цѣны мѣстамъ со включеніемъ благотвор. сбора.

Наименованіе мѣстъ.	Руб.	К.	Наименованіе мѣстъ	Руб.	К.
Ложи бель этажа литерныя	9	—	Кресла 15-го ряда.	—	80
„ „ номерныя.	7	—	16-го ряда.	—	70
„ верхн. яруса литерныя	5	50	17-го ряда.	—	60
„ номерныя	4	50	Балконъ: 1-го яруса 1-го ряда .	1	—
„ бель-этажа съ аванложой Л. .	10	—	„ 2 и 3-го ряд.	—	80
Ложи бенуара литерныя	10	—	Купоны	—	47
Кресла 1-го ряда	3	—	Галлерея: 1-го ряда	—	42
2 и 3-го ряд.	2	—	„ 2-го ряда	—	32
4 и 5-го ряд.	1	75	„ 3-го ряда	—	25
6, 7 и 8-го ряд.	1	50	Приставной стулъ въ ложу бенуара		
9-го ряда	1	25	и бель-этажа.	1	—
10. 11 и 12-го ряд.	1	—	въ ложу верхняго яруса . . .	—	75
13 и 14-го ряд	—	90	Ученическіе.	—	60

17 грудня 1872 р. у приміщенні школи по вул. Фундуклеївська, 21, відбулася перша вистава українського музичного театру в Києві – «Чорноморці» (автор – М.Лисенко; постановник – М.Старицький, він же – автор лібрето за мотивами твору Я.Кухаренка). Школа належала сестрам Ліндфорс шведсько-французького походження, одна з них – Софія Русова, стала видатною українською громадською діячкою.

2. Амплуа актеровъ.

Въ настоящее время оффиціальнаго распредѣленія актеровъ по ихъ амплуа не существуетъ. Въ старину было иначе. Вотъ, напримѣръ, штатъ «Россійскаго театра» въъ 1766 году.

	Число.	Жалованье.
Первый трагическій и комическій любовникъ	1	800 р.
Второй любовникъ	1	600 »
Третій любовникъ	1	500 »
Перъ-нобль (благородный отецъ)	1	600 »
Перъ-комикъ (комическій отецъ)	1	600 »
Слуга первый	1	600 »
Слуга второй	1	300 »
Резонеръ	1	250 »
Подъячій	1	200 »
Конфиданты (наперсники)	2	по 200 »
Суфлеръ	1	150 »
Первая трагическая и комическая любовница	1	700 »
Вторая любовница	1	600 »
Первая служанка	1	600 »
Вторая служанка	1	300 »
Старуха	1	400 »
Конфидантки (наперсницы)	2	по 250 »

Амплуа первыхъ слугъ и первыхъ служанокъ было въ то время весьма важнымъ, такъ какъ во многихъ комедіяхъ и комическихъ операхъ слуги были главной пружиной, подвигавшей ходъ дѣйствія въ пьесѣ.

ПАРИКМАХЕРЪ

Справа – ул. Прорезная, 39/24, доходный дом Сироткина, необарокко, ренессанс. Это здание начали строить в 1900 г. по проекту архитектора Карла Шимана для купца Петра Григоровича-Барского. «Оружейный магнат» хотел возвести самое роскошное здание, но не рассчитал средств и разорился. Дом купил на аукционе купец Александр Сироткин и использовал как доходный. Некоторое время это был самый высокий в городе жилой дом – выше 40 м). Дом Сироткина уникален еще и тем, что в нем был установлен первый в городе лифт и первая система парового отопления. На первом этаже размещалось популярное кафе-кондитерская «Маркиза», которое упоминается в романе Булгакова «Белая гвардия» как конфетница «Маркиза».

В советское время здесь размещались гостиница и ресторан «Лейпциг» с немецкой кухней. В 1990-х годах оно было признано аварийным. Несколько лет назад дом Сироткина был отреставрирован строительной компанией «Баркон» – но только снаружи! «Внутренности» здания до сих пор в аварийном состоянии…

Перехрестя вул. Б. Хмельницького та І. Франка зберегло історичний вигляд. Ліворуч – колишній прибутковий будинок А. Гольденберга (№ 33/34), юрисконсульта цукрозаводчиків Бродських. Зведений у кілька етапів; остаточний вигляд у формах неоренесансу отримав у 1899 р. (архітектор Володимир Ніколаєв). У будинку № 42/32 на протилежному розі (архітектор О. Кривошеєв, 1897) жив історик М. Довнар-Запольський, за радянських часів – багато відомих учених, у тому числі лікар-академік Микола Амосов. Сусідній будинок № 44 (архітектор Андрій Краусс, 1897) – характерний зразок «київського ренесансу».

Вид з Фундуклеївської вулиці

Ремонт бруківки на Фундуклеївській, 1910 р.

Перехрестя Великої Володимирської та Фундуклеївської вулиць:
корови і трамвай біля готелю «Норд» та будівництво готелю «Ермітаж» Якова Бернера

Кіевъ.
Kiev.
Фундуклеевская улица.
Rue Foundouklevskaija
МОДНЫЕ ЖУРНАЛЫ
ВЫКРОЙКИ

Александр Блок на балконе отеля «Эрмитаж» по ул. Фундуклеевской

Уже померкла ясность взора,
И скрипка под смычок легла,
И злая воля дирижера
По арфам ветер пронесла…

Твой очерк страстный, очерк дымный
Сквозь сумрак ложи плыл ко мне.
И тенор пел на сцене гимны
Безумным скрипкам и весне…

Когда внезапно вздох недальный,
Домчавшись, кровь оледенил,
И кто-то бедный и печальный
Мне к сердцу руку прислонил…

Когда в гаданьи, еле зримый,
Встал предо мной, как редкий дым,
Тот призрак, тот непобедимый…
И арфы спели: улетим.

Март 1910

Олександр Вертинський (1889–1957) відправився добровольцем на санітарний поїзд, що курсував між фронтом та Москвою. За час служби на його рахунку було 35 тисяч перев'язок та численні виступи перед пораненими під іменем брат П'єро. Наприкінці служби Вертинському наснився сон, який він любив згадувати: *«Будто бы я стою на залитой солнцем лесной поляне, где сам Бог вершит суд над людьми.*
– Кто этот брат Пьеро? – вдруг спросил Творец у дежурного ангела.
– Начинающий актер.
– А как его настоящая фамилия?
– Вертинский.
– Этот актер сделал 35 тысяч перевязок, – помолчав, сказал Бог. – Умножьте перевязки на миллион и верните ему в аплодисментах».
Після повернення до Москви Вертинський продовжував виступати в театрі мініатюр Арцибушевої з власним номером «Пісеньками П'єро». 25-річний двометровий худий чоловік виконував власні авторські пісні: «Маленький креольчик», «Ваші пальці пахнуть ладаном», «Ліловий негр», присвячені Вірі Холодній, у яку був палко закоханий. Витончений стиль Вертинського, маска сумного П'єро сподобалася глядачеві. Так аудиторія, вихована на романсах, визнала новий жанр – авторську, художню пісню. Сам Вертинському згадував: *«Я був більш, ніж поетом, більш, ніж актором. Я пройшов нелегкою дорогою новаторства, створюючи свій власний жанр».*

Олександр Вертинський писав дружині: *«Жаль, что я пою по-русски и вообще весь русский. Мне бы надо было быть украинским певцом и петь по-украински! Украина – рідна мати… Иногда мне кажется, что я делаю преступление тем, что пою не для нее и не на ее языке… Как бы я хотел жить и умереть здесь. Только здесь! Как жалко, что человек даже не может выбрать себе угол на земле! Что мне Москва? Я не люблю ее! Я всей душой привязан к этим камням, по которым я шагал в юности, стирая подметки, к этим столетним каштанам, которые стоят и стояли тогда, и будут стоять после моей смерти…»*

Киев – родина нежная,
Звучавшая мне во сне,
Юность моя мятежная,
Наконец ты вернулась мне!

Я готов целовать твои улицы,
Прижиматься к твоим площадям.
Я уже постарел, ссутулился,
Потерял уже счет годам.

А твои каштаны дремучие,
Паникадила Весны,
Все цветут, как и прежде, могучие,
Берегут мои детские сны.

Я хожу по родному городу,
Как по кладбищу юных дней.
Каждый камень я помню смолоду,
Каждый куст вырастал при мне.

Здесь тогда торговали мороженым,
А налево была каланча...
Пожалей меня, Господи Боже мой...
Догорает моя свеча!..

1956

Рядом с городским театром, на углу ул. Фундуклеевской и Театральной, в 1900 г. сооружён доходный дом М. Самонова, в духе неоренессанса (архит. Н. Яскевич) и увенчанный эффектной угловой башней. На нижнем этаже было торговое заведение, упомянутое в «Белой гвардии» М. Булгакова как «магазин мадам Анжу». (реконструкция арх. Ю. Лосицкий, 2001)

Я вам, ребята, расскажу,
Как был влюблен в мадам Анжу,
Мадам Анжа, мадам Анжа
Была безбожно хороша!

Как ни приду к мадам Анже,
Меня встречают в неглиже,
И я хватал мадам Анжу,
С нее срывая неглижу.

Но тут ей встретился Луи,
И он разбил мечты мои,
Поскольку вскоре с тем Луем
Она забыла обо всем.

Мадам Анжа, мадам Анжа,
Вы негодяйка и ханжа!
Навек с Анжой расстался я
Из-за Анжовова Луя.

Березень 1917 року: маніфестація на Великій Володимирській

Педагогический музей

Фундатори Української академії мистецтв. Сидять (зліва направо): Абрам Маневич, Олександр Мурашко, Федір Кричевський, Михайло Грушевський, Іван Стешенко, Микола Бурачек; стоять: Георгій Нарбут, Василь Кричевський, Михайло Бойчук. Листопад 1917 р. Київ.

1917 год: студенческий патруль

На розі Володимирської та Фундуклеївської – готель "Франсуа", що належав поляку Францу Голомбеку; праворуч була однойменна популярна кондитерська.

Удостоенная на Всероссійской Выставкѣ въ 1913 г. въ Кіевѣ
ЗОЛОТОЙ МЕДАЛИ
КОНДИТОРСКАЯ и КОФЕЙНЯ
„ФРАНСУА"
доводитъ до свѣдѣнія своихъ многоуважаемыхъ Гг. покупателей, что
магазинъ по Фундуклеевской № 4 съ 1-го мая с. г. совершенно ЗАКРЫТЪ
и проситъ впредь обращаться въ слѣдующіе магазины фирмы:
Фундуклеевская № 17, собств. д. Телеф. № 45—98.
Думская площ. № 2, Телеф. № 39—59.
Б.-Васильковская № 28, Телеф. № 10—29.
Жилянская № 23, собств. д. Телеф. № 33—61
Подолъ, Александровская № 86, Телеф. № 43—02.
Всѣ магазины ежедневно снабжаются свѣжими товарами, при чемъ фирмой обращено особое вниманіе на качество товаровъ и доступн. цѣнъ.

собственнаго изданія.
ЦѢНА 50 КОП.
Виды Кіева. * 94-100 Р.3672 Открытыя письма съ видами Кіева.

КОНДИТОРСКАЯ
ФРАНСУА.
2, Фундуклеевская, 2,
НАГРАЖДЕНА
на кіевской выставкѣ
БОЛЬШОЮ
СЕРЕБРЯНОЮ
МЕДАЛЬЮ.
При кондитерской
ЗАЛЪ ДЛЯ ЧТЕНІЯ
съ ежедневными и повременными русскими, французскими, нѣмецкими и польскими журналами и газетами.

Франсуа

Ежедневно
горячіе
пончки, фаворки
(хворостъ).
Какъ спеціальность
мароны глясе
(каштаны).
Принимаются заказы
на пирамиды, торты, мороженное.
БОЛЬШОЙ ВЫБОРЪ
изящныхъ
бомбонерокъ.
вс.чт 5-10 3540

Гостиница „КОНТИНЕНТАЛЬ".
Номера съ бѣльемъ, съ электрическимъ освѣщеніемъ отъ 1 руб. 50 коп. Отдѣленія отъ 6 руб. Омнибусы. Ванны.
Фешенебельный ресторанъ. Cabinets à part въ стиляхъ.

что, вслѣдствіе холодовъ въ районѣ Могилева, Днѣпръ сталъ.

Облава въ кафэ „Франсуа".

Вчера днемъ въ кафе „Франсуа" по Фундуклеевской ул. явился отрядъ добровольцевъ, который произвелъ провѣрку документовъ среди находившихся въ кафе посѣтителей. Задержанъ рядъ лицъ, уклонившихся отъ призыва.

Базарныя цѣны.

Вчера увеличился подвозъ въ городъ продовольствія изъ окружающихъ

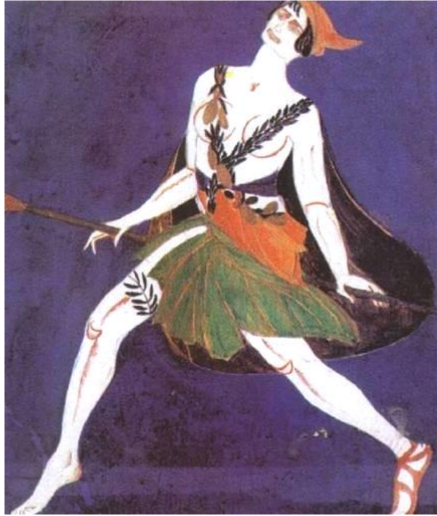
Татьяна Тарновская - первая жена Алексея (Лазаря) Каплера.

Всемирно знаменитая советская кинотроица, лауреаты множества премий и наград, друзья по киевской молодости:

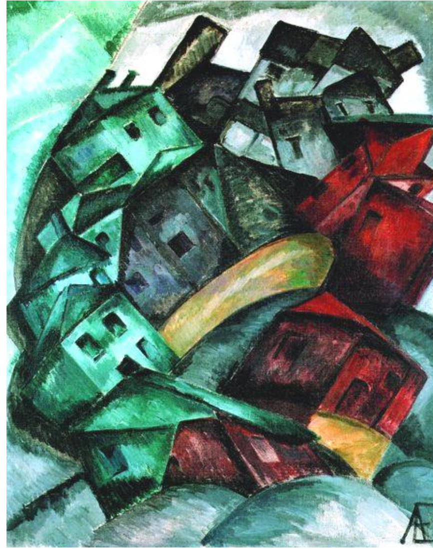
- Григорий Козинцев (1905–1973), режиссёр-постановщик кинотрилогии о питерском рабочем-революционере Максиме, фильмов «Гамлет», «Король Лир» и ряда других.
- Сергей Юткевич (1904–1985) известнейший кинорежиссёр.
- Алексей (Лазарь) Яковлевич Каплер (1903–1979), сценарист кинофильмов «Ленин в Октябре», «Ленин в 1918 году», «Котовский», «Полосатый рейс», «Человек-амфибия» и многих других.

Алекса́ндра Экстéр (в девичестве Григоро́вич), (6 января 1882 – 17 марта 1949) – русско-французская художница-авангардистка (кубофутуризм, супрематизм), график, художница театра и кино, дизайнер.

Театральные костюмы

Фундуклеевская улица. 1911

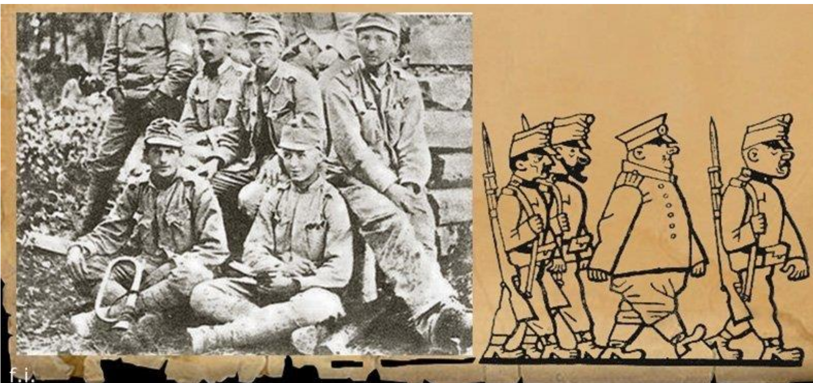

Свѣтопечать С. В. Кульженко. Кіевъ.

Ще правіше, напроти театру, було улюблене кафе Ярослава Гашека «У чеської корони» (Фундуклеївська 19)

Кіевъ.—Городской театръ.

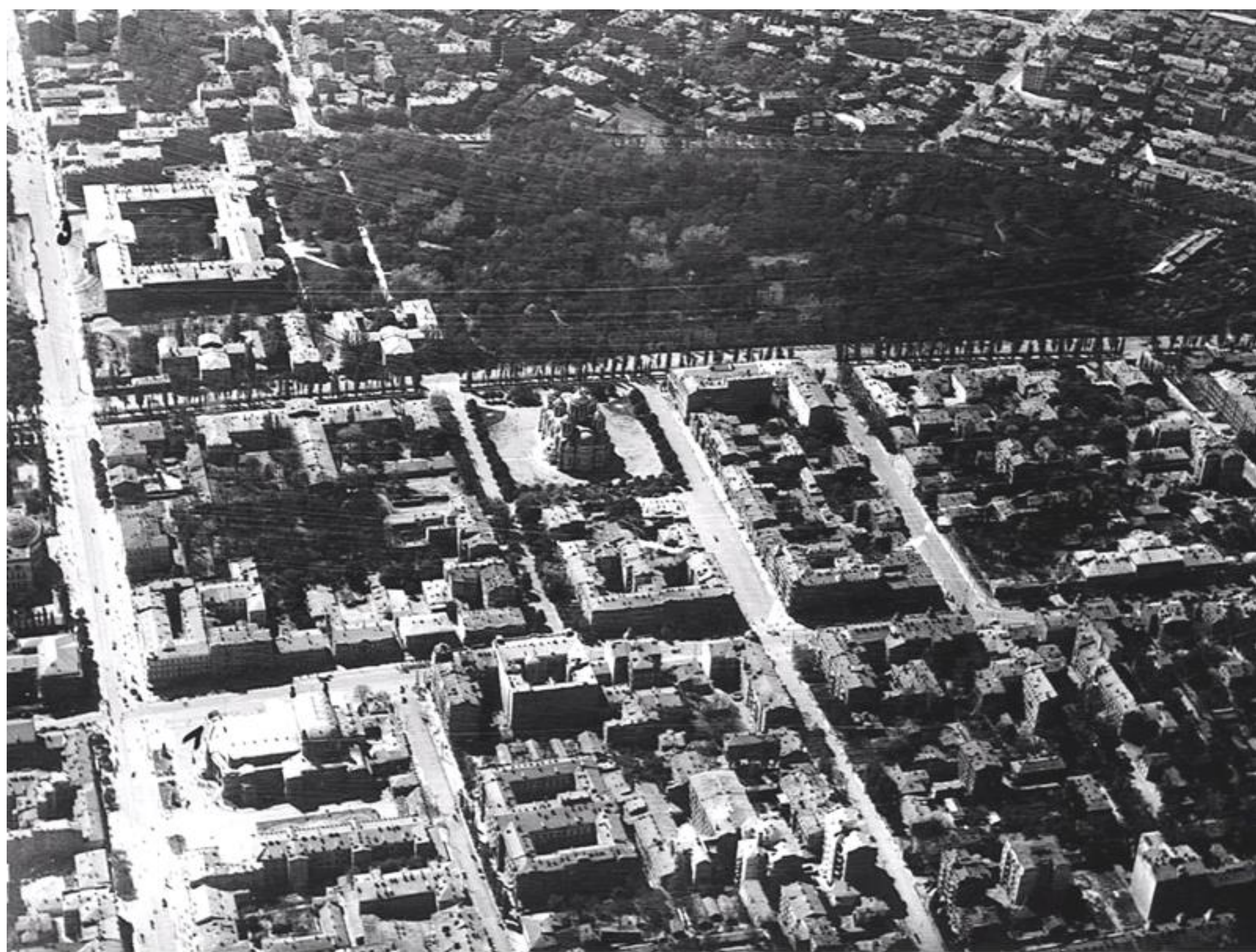

Перехрестя Фундуклеївської та Володимирської, 1918 рік

1918

Друкарня Лубківського в Києві, напроти оперного театру, на Фундуклеївській, 19 (нині вул. Хмельницького).

До революції друкувалась газета "Киевская мысль", а опісля – "Пролетарська правда", "Київський комуніст" тощо.

Книжковий базар на початку 1930-х років
Напроти була книгарня “Ноти-філателія”

Вулична комуністична пропаганда

Парады 1930 года,
на 1 мая – день
пролетарской
солидарности
трудящихся всех
стран,
и на 7 ноября –
годовщину Великой
октябрьской
социалистической
революции

Фотографии
Григория
Угриновича
из коллекции
Артёма Гусинского

*Тачанки с
пулемётами
системы “Максим”*

*Танки Т-18
(советская версия
французского
Renault FT-1917)*

Первомайский парад 1932 года, танкетки Т-27.
Скромная трибуна на грузовике

Тягачи с артиллерийскими орудиями

24-го червня 1934 року на урядовій трибуні біля оперного театру. У цей день зустрічати своїх вождів на вулиці Києва, за приблизним підрахунком, вийшло щось із півмільйона трудящих. Члени уряду і ЦК вітають многотисячні колони демонстрантів, що проходять перед трибуною. На трибуні (зліва направо) т.т.: Якір, Постишев, Шліхтер, Любченко, Петровський, Балицький, Косіор, Затонський.

Вгорі, майже над самим шпилем опери, ширяє могутня флотилія аеропланів

Фото Ф. Петрова"

Джерело: "Стаття голови Раднаркому УСРР тов. П.П. Любченка "Нова сторінка історії України" в журналі "Соціалістичний Київ", №5-6 за червень 1934 року

24-го червня 1934 року на урядовій трибуні біля оперного театру.
У цей день зустрічати своїх вождів на вулиці Києва, за приблизним підрахунком, вийшло щось із півмільйона трудящих. Члени уряду і ЦК вітають многотисячні колони демонстрантів, що проходять перед трибуною. На трибуні (зліва направо) т.т.: Якір, Постишев, Шліхтер, Любченко, Петровський, Балицький, Косіор, Затонський.
Вгорі, майже над самим шпилем опери, ширяє могутня флотилія аеропланів

Фото Ф. Петрова.

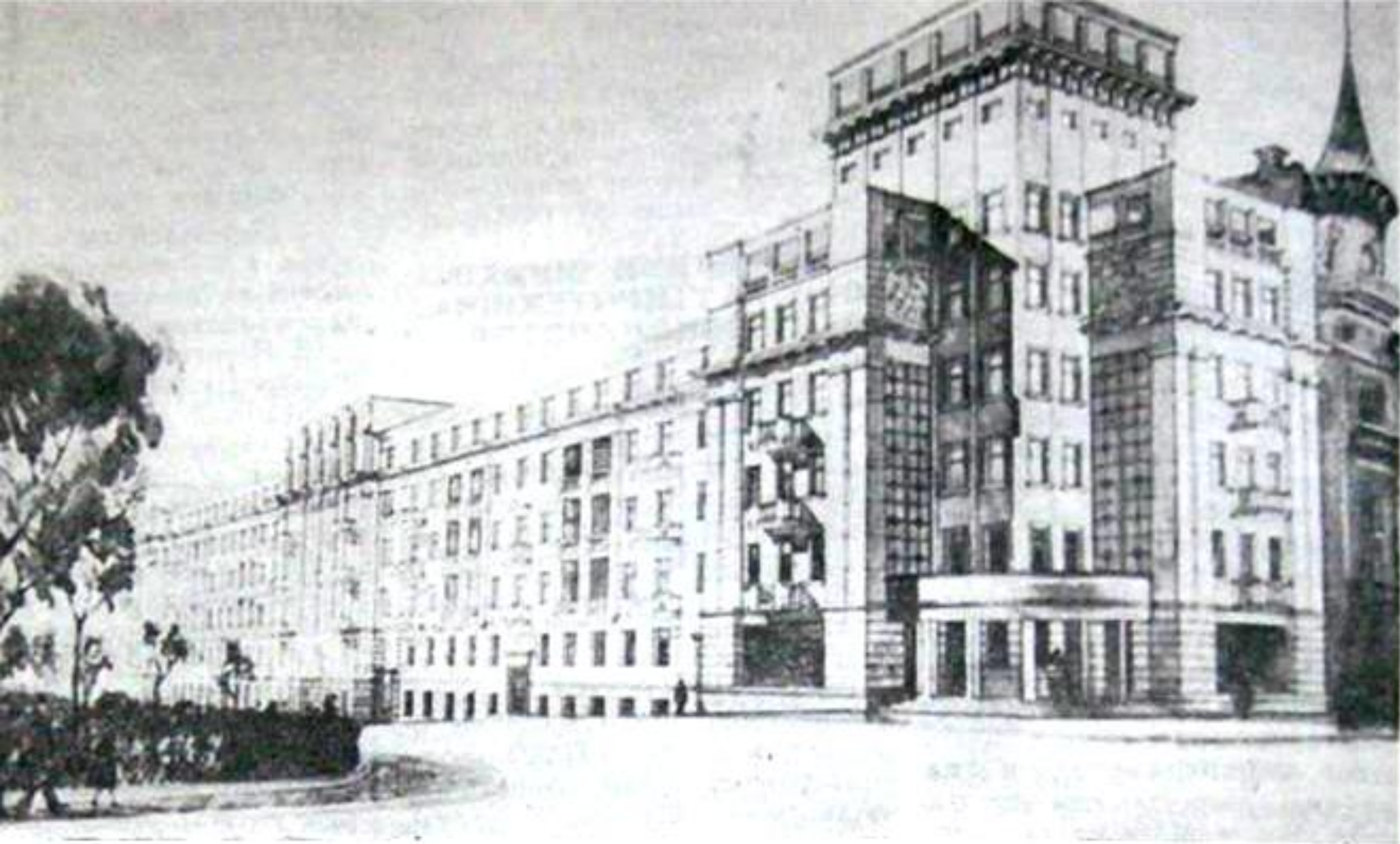

1933-1937. Здание "украшено" агитационными плакатами, призывающими добровольно-принудительно участвовать в государственном займе 2-й пятилетки (на развитие промышленности страны). Интересна трансформация названия театра в 1930-е гг.: в 1935 г.он назывался Государственный столичный академический театр оперы и балета им. Карла Либкнехта, а 1937 г., после успешных гастролей в Москве, – Государственный Ордена Ленина Академический театр Оперы и Балета

Монументальні сходи від Оперного театру до вулиці Лисенка споруджені 1935 р. водночас з житловим будинком об'єднання "Південзаготзерно" за проектом архітектора М. Шехоніна. Розібрані влітку 1984 р.

На розі вул. Ворошилова та Театральн.ї проти Золотоворітського скверу, поруч з будованим тепер домом спеціалістів ПЗз. 1935 р. буде збудовано ще один великий будинок ІТР залізничників. Цей будинок надасть закінченого архітектурного оформлення розові та всій правій стороні Театральної вулиці. На фоті: проект нового дому ІТР залізничників (перспектива). Автор проекту — архітектор-художник Мариненко

Фот. С. Фридлянда.

Улица В. Г. Короленко.

Улица Короленко

Трофейная самоходно-артиллерийская немецкая установка
StuG-III у входа в оперный театр, 1941 год.

Кінець 30-х років

Георгій Малаков. Із серії «Німці у Києві»

**Німецькі сапери біля винесених з будинку Музея Леніна радян-
ких ящиків з тринітротолуолом.**

Вересень 1941 р*.
Радіокеровані пристрої стоять окремо, край бровки, підготовлені для перевезення
йськовою автомашиною «ауто-уніон-хорх». Ліворуч — вартовий.
На вікнах — паперові хрестики, наклеєні в дні оборони для захисту шибок від
дарів повітряної хвилі при бомбардуваннях. Цікаво, що наклеєно тільки на двох нижніх
дах, бо вище, певно, музейному жіноцтву не було змоги дістати.

Материалы Нюрнбергского процесса. ИЗ СООБЩЕНИЯ ЧРЕЗВЫЧАЙНОЙ ГОСУДАРСТВЕННОЙ КОМИССИИ О РАЗРУШЕНИЯХ И ЗВЕРСТВАХ, СОВЕРШЕННЫХ НЕМЕЦКО-ФАШИСТСКИМИ ЗАХВАТЧИКАМИ В ГОРОДЕ КИЕВЕ [Документ СССР-9]
"Фашистские варвары сожгли в Киеве здание драматического театра Красной Армии на 1000 мест, театральный институт, консерваторию, в которой сгорели инструменты, богатейшая библиотека и все оборудование; взорвали прекрасное здание цирка на 2500 мест; сожгли со всем оборудованием Театр юного зрителя имени М. Горького; уничтожили Еврейский театр..."
ВОЙНА ВСЁ СПИШЕТ! Були загальновідомі сталінські накази: залишати при відступі випалену землю.
Десятки тон вибухівки сталінських часів було виявлено аж у 2005 році в самому центрі столиці Росії, у підвалах престижного готелю "Москва". В роки війни про неї просто забули.
А ще розсекречено документи щодо тотального мінування Ленінграда для підриву у разі захоплення ворогом.

Прорізна 24 вересня 1941 р.

Вересень 1941 р. Погорільці з Хрещатика у сквері Золотих воріт

1943-й год: Никита Хрущёв и Георгий Жуков в освобождённом Киеве

Мало кто знает, но регулировщица Галина Опенько не имела рук... Ей придумали протезы для рук, особой формы. Стоя на посту, и разводя потоки машин, она обрела смысл существования...

Рейсовый автобус-экспресс «Стадион Динамо – вокзал»

1 мая 1945 года руководители УССР идут на трибуну принимать парад

В центре фото – «Воронок» или «Чёрная Маруся», то есть автозак

На «полуторках» женские расчёты
зенитных пулеметов ДШК

1946. Ул. Владимирская напротив оперного театра. С 1970 года на месте двухэтажных домиков высится уродливый 10-этажный жилой дом, построенный для АН УССР

Київ. Театральна площа. Ліворуч — Державний ордена Леніна Академічний театр опери та балету імені Т. Г. Шевченка

Фото Роберта Капи – знаменитого американського фоторепортера, який супроводжував американського письменника Джона Стейнбека, лауреата Нобелівської премії, у його поїздці по Радянському Союзу в 1947 році

УЮ 11-24

1946

20 травня 1947

1948 рік. Вулиця Леніна (зараз Богдана Хмельницького). Праворуч будинок № 26, колишній готель «Ермітаж», споруджений бл. 1905 р. У 1918 р. був націоналізований і перетворений у житловий. На момент знімку тут містився готель «Інтурист», з 1979 р. – українське об’єднання «Інтурист». Фото М. Коллі. З фондів ЦДКФФАУ.

1950. Угол бульвара Шевченко и Владимирской. Фото: Грановский М. Характерные приметы времени: знак запрета гужевого движения и инвалидная коляска с ручным приводом

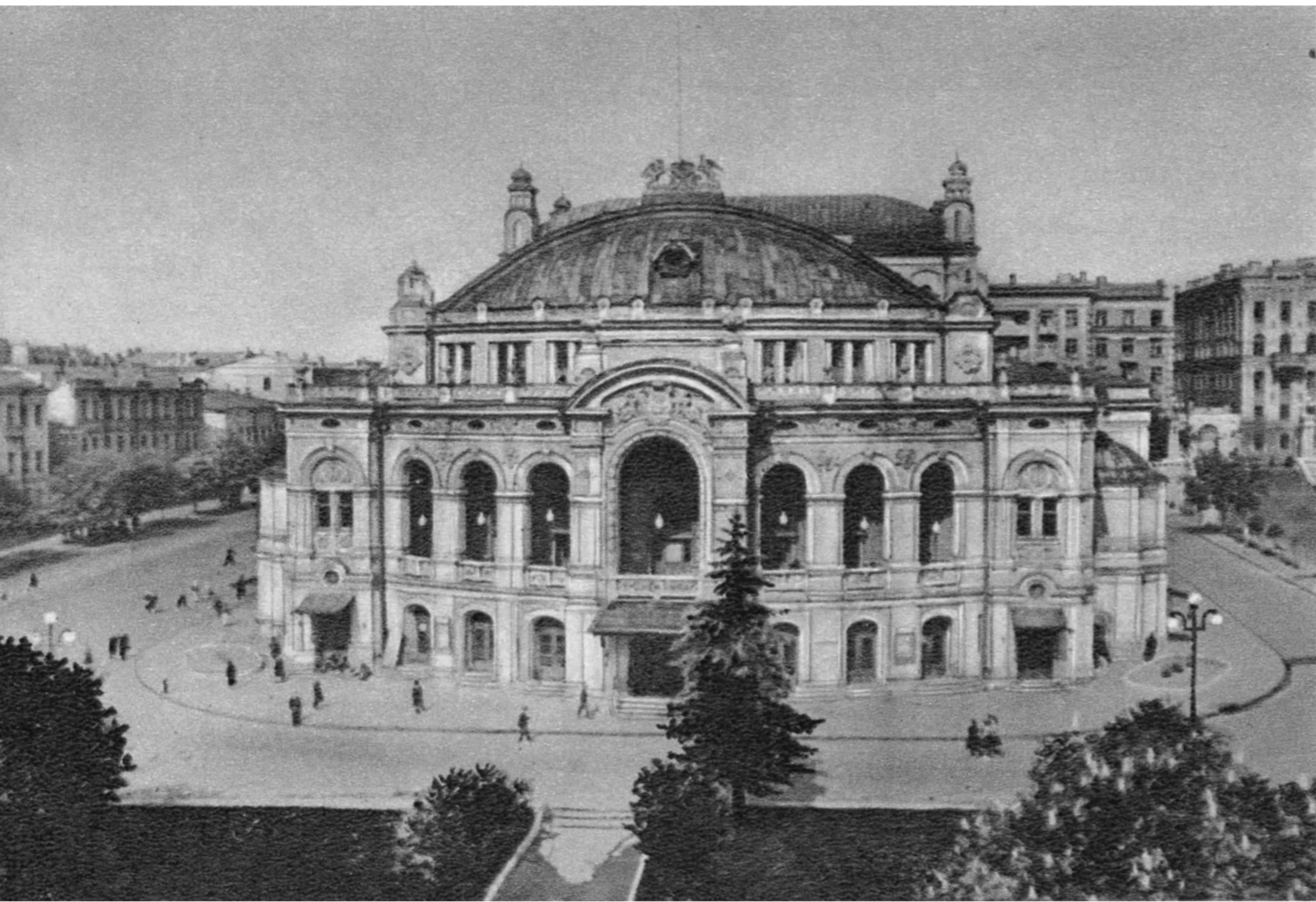

21 февраля 1957. Театральная площадь

1950-е. Оперный театр. Фото: Яков Давидзон

1965.12.29 Митинг, посвященный открытию памятника Николаю Лысенко на Театральной площади (скульптор А. Ковалев, архитектор В. Гнездилов).

До войны на этом месте планировали установить памятник Пушкину

Натан Рахлін – «Моцарт диригування» (1906—1979).

Рахлина, Леонора Натановна (1934—2006) — краевед, знаток истории и архитектуре Киева, экскурсовод

1954 Одно из любимых мест отдыха киевлян – Золотоворотский сквер, на углу ул. Владимирской и Ворошилова

KIEVJOURNAL.COM

1969

1968 рік. Вул. Володимирська в районі опери. Правобіч видно, як зводиться жахлива "академічна" багатоповерхівка, яка зіпсувала всю архітектуру вулиці.

1974

Ані погода, ані пора року, ані епоха не в змозі зменшити відчуття сорому за київських архітекторів, які спроектували й вибудували 1970-го року, в період развинутого соціялізму отой ганебний будинок навпроти Київської Опери...

Леонід КОСАКІВСЬКИЙ: 1978 рік, січень. Снігоприбиральна техніка – «Золоті ручки» за роботою на вулицях Києва. Доволі була ефективна. Своїми «ручками»-ковшами загрібала сніг і лід на похилу платформу та відразу вантажила в самоскиди, що суттєво прискорювало снігоприбирання. Ми також її активно використовували. Зараз це вже «вимираючий» тип машин: наступні склади адміністрації чомусь вирішили, що ці машини застаріли, тому почали міняти їх на навантажувачі. Але з прибиранням снігу в результаті почали справлятися гірше. Снігоприбирання як такого не стало, усе тепер зводиться до відкидання ковшами снігу на узбіччя доріг та тротуарів, посипання сіллю та роботи лопатами. З тротуарів та узбіч сніг скидається потім на проїжджу частину (що заборонено правилами), де його місять автомобілі.

Після передостаннього снігопаду я проїжджав у справах центральною частино. Минув майже тиждень після завершення випадання снігу. І хоча на його вивезення після цього правила дають 2 дні, його навіть в центрі було багато. Шовковична почищена на узбіччях лише по трасі проїзду кортежу президента, після повороту на Лютеранську далі по цій вулиці суцільні снігові замети на кучугури. Бокові вулиці (Липський пр., Пилипа Орлика) – теж сніг від узбічь не вивезено. На Парковій біля «Динамо» пройшли на моїх очах машини, які сніг від узбіч просто розрівняли на дорозі, а автомобілі розкидували його так, що летіло у всі боки. Робочі з тротуарів дружно кидали його також на трасу. Ось такі сучасні «технології». Тож «золотих ручок» тепер катастрофічно не вистачає. Заміну їм не знайшли. В 2013 році у нас у місті їх залишалося 4 одиниці. В 2014 «Київавтодор» по тендеру мав закупити 4 таких машини (еквівалент білоруського) Амкодор-37) на суму 3,40 млн. грн. Не знаю, закупили тоді чи ні, але на вулицях цієї зими не бачив. Тож варто було би повернути "золоті ручки" до парку міського автодору. Гроші не такі великі, а користь буде відчутна. Не все раніше було погано. Дечому можна й зараз повчитися. Фото Сергія П`ятерикова.

30 грудня 1987 року

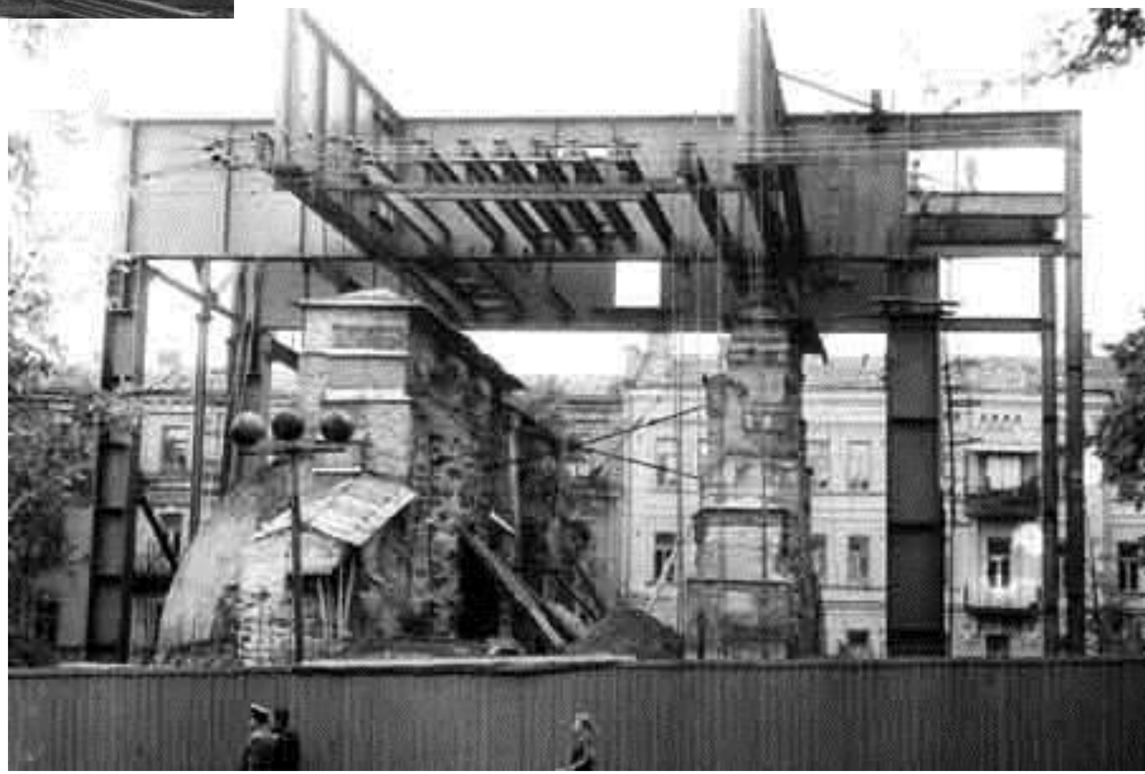
1988

Січень 1992 р.

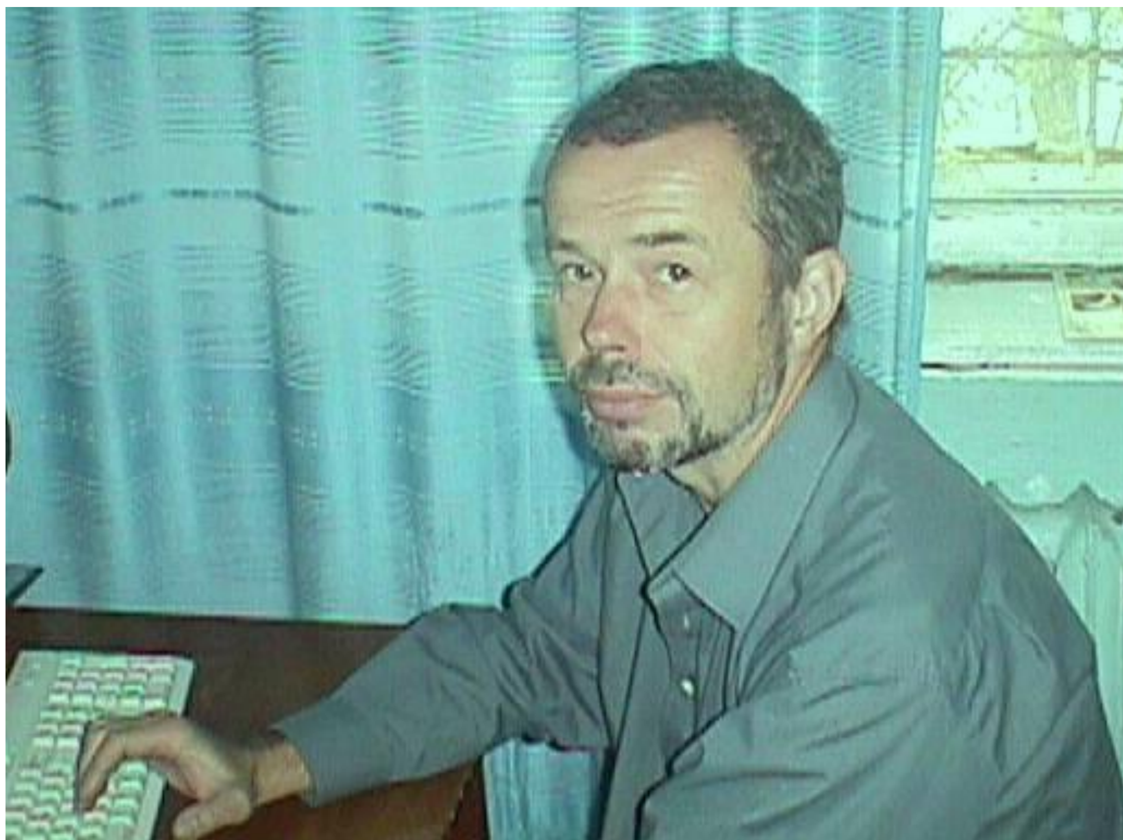
Золоті ворота в ході будівництва павільйону в 1982 р.

madmax@studioavtv.com.ua

Проектні пропозиції реконструкції забудови на розі вулиць Хмельницького та Володимирської

Валерій Лисенко – веб-майстер офіційного сайту Чорнобильської зони. Чорнобиль, 2003 рік

Приватний Інтернет-проект “1000-ліття української культури” ***1000years.uazone.net***
ex.ua/user/VLysenko